

Danielin kirja – kahdeksankymmentäviisi

Profeetallisen matkan paljastaminen: historiallisten virstanpylväiden jumalallinen yhteys

Jeff Pippenger

2024-02-18

Sata kaksikymmentäkuusi vuotta vuoden 1863 kapinan jälkeen, vuonna 1989, Danielin kirjan yhdenkymmentäluvun viimeiset kuusi jaetta sinetöitiin auki. Se tieto, joka tuona vuonna ensimmäisenä avattiin, oli pyhän historian uudistuslinjojen tunnistaminen sekä ilmoitus siitä, että ne kaikki olivat rinnakkaisia keskenään. Sitten vuonna 1992 viimeisten kuuden jakeen valo alkoi avautua. Näiden totuuksien ensimmäiset julkiset esitykset olivat vuonna 1994, ja aiheena olivat uudistuslinjat. Vuonna 1996 julkaistiin aikakauslehti nimeltä The Time of the End, jossa Danielin kirjan yhdenkymmentäluvun viimeiset kuusi jaetta yksilöitiin.

Vuosi 1996 oli se vuosi, jolloin sanoma muotoiltiin virallisesti, mikä on tienviitta, joka on rinnakkainen William Millerin sanoman virallistamisen kanssa vuonna 1831. Millerin sanoma oli tuomion alkamisen julistus, ja Danielin kirjan yhdestoista luvun kuusi viimeistä jaetta olivat tuomion päättymisen julistus. Millerin sanoman aiheena oli Raamatussa ilmoitettu profeetallinen aika. Danielin kirjan yhdestoista luvun kuuden viimeisen jakeen aiheena oli nykyajan Rooma (pohjoisen kuninkaan väärennös). Millerille ilmoitettu menetelmä oli hänen 14 profeetallisen tulkinnan sääntöään. Vuonna 1831 ilmoitettu menetelmä oli uudistusliikkeiden ”rivi rivin päälle”.

Millerin työ sisälsi Jumalan sanan vahvistamisen auktoritatiiviseksi vastakohtana paavillisille perinnäissäännöille ja tavoille, jotka olivat olleet voimassa maailmassa tuhat kaksisataa kuusikymmentä vuotta. Tästä syystä Millerin sanoma julkaistiin ensimmäisen kerran vuonna 1831 (näin Millerin sanoma virallistettiin), täsmälleen kaksisataa kaksikymmentä vuotta King James Bible -raamatunkäännöksen valmistumisen jälkeen. Future for America -järjestön työnä oli Yhdysvaltojen roolin tunnistaminen paavikunnan kuolettavan haavan parantamisessa pian tulevan sunnuntain yhteydessä. Tästä syystä The Time of the End -lehti julkaistiin vuonna 1996 (näin sanoma virallistettiin), täsmälleen kaksisataa kaksikymmentä vuotta Yhdysvaltojen alkamisen jälkeen vuonna 1776.

Niiden kahdensadankahdenkymmenen vuoden tunnistamista, jotka sitoivat kunkin uskonpuhdistusliikkeen teeman yhteen historiallisen viitepisteen kanssa, ei ymmärretty ennen pitkää syyskuun 11. päivän 2001 jälkeen, sillä vasta kolmannen voi-huudon saavuttua tuona ajankohtana Herra johti kansansa takaisin Jeremian kuudennen luvun jakeiden kuusitoista ja seitsemäntoista vanhoille poluille. Siellä löydettiin uudelleen ”seitsemän ajan” valo, ja tuon valon kehittyessä kävi ilmeiseksi, että kaksisataakaksikymmentä on se luku, joka yhdistää Danielin kirjan kahdeksannen luvun jakeet kolmetoista ja neljätoista toisiinsa. Jakeessa kolmetoista yksilöidään profeetallisen historian ”chazon”-näky, ja jakeessa neljätoista yksilöidään ”mareh”-näky, ”näön ilmestyminen”. Näiden kahden jakeen välinen yhteys on se, mitä Gabriel tuli opettamaan Danielille, ja Daniel edustaa Jumalan kansaa viimeisinä päivinä, joka tulee

ymmärtämään näiden kahden näyn välisen yhteyden.

Kolmannentoista jakeen näky edustaa ”seitsemää aikaa” (kahtatuhatta viittäsataa kahtakymmentä vuotta), ja neljännen toista jakeen näky edustaa kahtatuhatta kolmeasataa päivää (vuotta). Juudan eteläistä valtakuntaa vastaan kohdistuneet ”seitsemän aikaa”, jotka edustavat Juudaa, Jerusalemiä ja pyhäkköä, alkoivat vuonna 677 eKr., ja Jerusalemin ja pyhäkön ennalleenasettamisen yksilöivät kahtatuhatta kolmeasataa vuotta alkoivat vuonna 457 eKr.

Kaksisataa kaksikymmentä vuotta sitoo nämä kaksi näkyä yhteen, ja luvun kaksisataa kaksikymmentä ymmärrettiin olevan vertauskuva sille yhteydelle, joka vallitsee sotajoukon ja pyhäkön tallattavaksi antamisen välillä, autioittavien pakanuuden ja paavillisuuden voimien toimesta, mikä esitetään hajottamisena ja Jumalan vihaustuksena. Kaksisataa kaksikymmentä vuotta liitti yhteen näyn pyhäkön talleamiseen tähtäävästä saatanallisesta työstä ja näyn jumalallisesta työstä saman temppelin ennalleenasettamiseksi. Kaksisataa kaksikymmentä vuotta on sen tähden vertauskuva, joka edustaa pyhää yhteyttä.

Aivan kuten milleriläinen liike päättyi vuoden 1863 kapinaan ja sitten sata kaksikymmentäkuusi vuotta myöhemmin kolmannen enkelin liike saapui, korostaen näin, että nämä kaksi liikettä olivat yhteydessä toisiinsa ”seitsemän ajan” (sata kaksikymmentäkuusi) symboliikan kautta, samoin kaksisataakaksikymmentä vuotta yhdisti Millerin Raamatun sanoman perustamisen vuonna 1831 King James -Raamatun julkaisemiseen vuonna 1611, niin myös sama ajanjakso yhdisti Future for America -liikkeen Amerikan alkuun samalla, kun se osoitti Amerikan lopun.

22. lokakuuta 1844 liiton Sanansaattaja tuli äkisti temppeliin, jonka Hän oli rakentanut neljänäkymmenenä kuutena vuotena vuodesta 1798, ensimmäisen vihaustuksen päättymisestä, vuoteen 1844, viimeisen vihaustuksen päättymiseen. Hänen sisääntuloaan temppeliin oli edeltänyt Pyhän Hengen vuodatus Keskiyön huudon liikkeessä, jonka esikuvana oli ollut Kristuksen voitollinen tulo Jerusalemiin. Nämä kaksi todistajaa vahvistavat, että kun Keskiyön huudon liike toistuu viimeisinä päivinä, Kristus on pystyttänyt sadan neljänkymmenenneljän tuhannen temppelin. Ne kaksi liikettä, joissa kymmenen neitsyen vertauksen Keskiyön huuto täyttyy, ovat toistensa rinnakkaiset.

”Minut ohjataan usein vertaukseen kymmenestä neitsyestä, joista viisi oli viisaita ja viisi tyhmiä. Tämä vertaus on täyttynyt ja täyttyy kirjaimellisesti, sillä sillä on erityinen sovellus tähän aikaan, ja se on, samoin kuin kolmannen enkelin sanoma, täyttynyt ja on edelleen läsnä oleva totuus ajan loppuun saakka.” Review and Herald, 19. elokuuta 1890.

Milleriläisten historia (ensimmäisen enkelin liike) edustaa Jumalan voiman voimistuvaa ilmenemistä, joka alkoi, kun Danielin kirja avattiin vuonna 1798. Voima lisääntyi, kun Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkeli laskeutui 11. elokuuta 1840. Sitten saapui ensimmäinen pettymys 19. huhtikuuta 1844, ja se johti lopulta Pyhän Hengen vuodattamiseen Exeterin leirikokouksessa 12. elokuuta 1844 alkaen, ja se jatkoi leviämistään kuin hyökyaalto yli maan 22. lokakuuta 1844 asti.

Future for America -järjestön (kolmannen enkelin liikkeen) historia edustaa Jumalan voiman voimistuvaa ilmenemistä, joka alkoi, kun Danielin kirja avattiin vuonna 1989. Voima lisääntyi, kun Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkeli laskeutui syyskuun 11. päivänä 2001. Sitten tuli ensimmäinen pettymys 18. heinäkuuta 2020, mikä lopulta johtaa Pyhän Hengen vuodatukseen, joka leviää edelleen kuin kulovalkea yli maan, kunnes Mikael nousee ja ihmisten koetusaika päättyy.

22. lokakuuta 1844 täyttyi useita profetioita, mikä osoittaa, että pian tulevan sunnuntailain yhteydessä useita profetioita täyttyy jälleen. Yksi näistä profetioista on näyn viipyminen, sellaisena kuin se esitetään Habakukin kirjan toisessa luvussa. Habakukin kirjan toinen luku yksilöi sekä ensimmäisen että kolmannen enkelin liikkeen kokemuksen. Molemmat liikkeet joutuvat kohtaamaan kiistan oikeasta raamatullisesta metodologiasta, joka käydään liikkeen edustajien ja entisen valitun kansan välillä, jota tämän kiistelyn kuluessa sivuutetaan.

Sanoma, jota ensimmäisen enkelin historian vartijoiden tuli puolustaa, oli niiden totuuksien tunnistaminen (Millerin jalokivet), jotka lopulta esitettiin vuoden 1843 ja 1850 kahdessa pyhässä taulussa. Väittelyn kuluessa tapahtui pettymys, joka merkitsisi eroa kahdesta vastakkaisesta ryhmästä, sekä kutsu uskollisille syvempään vihkiytymiseen.

Sitten Habakuk osoittaa eron niiden kahden ryhmän välillä, jotka olivat osallisina perustavanlaatuisen totuuksien koettelemisprosessissa. Tuo koettelemisprosessi, johon sisältyi niiden kahden ryhmän välinen väittely, joka vaikeni 22. lokakuuta 1844, päättyi juuri siihen, mihin Habakukin toisen luvun loppu osoittaa.

Mutta Herra on pyhässä temppelissään; vaietkoon koko maa hänen edessään. Habakuk 2:20.

Herra astui äkisti Millerin liikkeen temppeliinsä, ja koko maan tuli silloin vaieta, sillä esikuvien täyttymykseksi tullut sovituspäivä oli saapunut ja kuolleiden tuomio oli alkanut. Habakukin kirjan toisen luvun profeettallinen historia päättyi 22. lokakuuta 1844, ja Jeesus yhdistää aina jonkin asian lopun jonkin asian alkuun. Kahden näyn alku — kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä vuotta kestäneen pyhäkön ja sotajoukon tallettamisen näyn sekä pyhäkön ja sotajoukon ennalleen asettamisen näyn — tapahtui yhdessä, mutta ne olivat erotetut toisistaan kahdellasadallakahdellakymmenellä vuodella, ja kun ne päättyivät, niiden todettiin päättyneen Habakukin kirjan TOISEN luvun JAKEESSA KAKSIKYMMENTÄ.

Pian koittavan sunnuntailain yhteydessä useat profetiat täyttyivät. Yksi näistä profetioista on näyn viipyminen, sellaisena kuin se esitetään Habakukin kirjan toisessa luvussa. Habakukin kirjan toinen luku yksilöi sekä ensimmäisen että kolmannen enkelin liikkeen kokemuksen. Kumpikin liike joutuu kohtaamaan väittelyn oikeasta raamatullisesta metodologiasta, joka käydään liikkeen edustajien ja entisen valitun kansan välillä, jota tämän väittelyprosessin aikana sivuutetaan.

Sanoma, jota kolmannen enkelin historian vartijoiden tulee puolustaa, on niiden totuuksien (Millerin jalokivien) tunnistaminen, jotka lopulta esitettiin vuoden 1843 ja 1850 kahdessa pyhässä kartassa. Väittelyn kuluessa tapahtui pettymys, joka merkitsi eroa kahden vastakkaisen luokan välillä, sekä kutsu syvempään vihkiytymiseen uskollisille. Sitten Habakuk tunnistaa eron näiden

kahden luokan välillä, jotka ovat osallisina perustotuusien koettelemisprosessissa. Tämä koettelemisprosessi, jota kahden luokan välinen väittely kuvasi, päättyy täydellisesti pian tulevan sunnuntailain kohdalla, juuri siinä, missä Habakukin toinen luku päättyi.

Mutta Herra on pyhässä temppelissään; vaietkoon koko maa hänen edessään. Habakuk 2:20.

Herra astuu äkisti sadan neljäkymmenenneljän tuhannen temppeliin, ja silloin koko maa vaikennee, sillä esikuvallista sovituspäivää vastaava sovituspäivä saavuttaa elävien tuomion. Habakukin kirjan toisen luvun profeetallinen historia päättyy pian tulevaan sunnuntailakiin, ja Jeesus samastaa aina jonkin asian lopun jonkin asian alkuun.

Elävien tuomio alkoi 11. syyskuuta 2001, mutta tuomio on prosessi. Tuo prosessi alkaa Jumalan huoneesta ja saavuttaa sitten kohdan, jossa tuomio kohtaa niitä, jotka ovat Jumalan huoneen ulkopuolella. Kun New York Cityn suuret rakennukset sortuivat, alkoi se tuomio, jota kuvataan sinetöivän enkelin kulkevan Jerusalemin läpi ja asettavan merkin niihin, jotka huokaavat ja valittavat kirkossa tehtyjen kauhistusten tähden, samoin kuin maassa tehtyjen kauhistusten tähden. Pian tulevan sunnuntailain aikana Kristus on saattanut päätökseen sadan neljäkymmenenneljän tuhannen temppelin pystyttämisen työn, ja hävittävät enkelit tuovat tuomion Jerusalemin päälle.

Sataaneljäkymmentäneljäentuhatta korotetaan silloin tunnusmerkiksi, ja elävien tuomio alkaa toiselle laumalle, jota Danielin kirjan yhdennessätoista luvussa, jakeessa neljäkymmentäyksi, edustavat Edom, Moab ja ammonilaisten pääosa.

Tarkasteltiinpa sitten ensimmäisen enkelin milleriläistä liikettä tai kolmannen enkelin mahtavaa liikettä, reformatorisen liikkeen koko historia edustaa yhä voimistuvaa totuuden ilmoitusta, joka huipentuu Pyhän Hengen vuodatukseen. Pyhän Hengen vuodatus on viimeisten päivien profetoiden keskipiste. Tästä syystä tyhmillä neitsyillä ei ole öljyä, mutta viisailla on. Öljy on sade.

He sanovat: Jos mies hylkää vaimonsa, ja tämä lähtee hänen luotaan ja tulee toisen miehen omaksi, palaisiko mies enää hänen luokseen? Eikö se maa suuresti saastuisi? Mutta sinä olet harjoittanut haureutta monien rakastajien kanssa; ja kuitenkin palaa takaisin minun luokseni, sanoo Herra. Nosta silmäsi kukkuloille ja katso, missä et olisi maannut. Teiden varsilla olet istunut heitä varten kuin arabi erämaassa; ja olet saastuttanut maan haureudellasi ja pahuudellasi. Sentähden sateet ovat pidättyneet, eikä kevätsadetta ole tullut; ja sinulla oli porton otsa, et suostunut häpeämään. Etkö jo tästä ajasta lähtien huuda minulle: Isäni, sinä olet nuoruuteni opas? Jeremia 3:1–4.

Kyseisessä kohdassa (ja kaikki profeetat puhuvat viimeisistä päivistä) Jumala osoittaa, että Hänen kansansa on harjoittanut haureutta, siihen määrään asti, että sillä on porton otsa. Viimeisten päivien portto on paavillinen valta, ja otsa merkitsee tarkoituksellista päätöstä. Jumalan viimeisten päivien kansa on jumalaton, mutta Jumala esittää vielä viimeisen kutsun, vaikka se on saavuttanut pisteen, jossa se on tullut samaan päätökseen kuin portto. Se on kehittänyt neljännen sukupolven kuvaaman luonteen, jossa se on valmis palvomaan aurinkoa, niin kuin Hesekielin kahdeksannen luvun neljännessä sukupolvessa esitetään.

”Aika on tullut, että todellinen valo loistaisi moraalisen pimeyden keskellä. Kolmannen enkelin sanoma on lähetetty maailmaan varoittamaan ihmisiä ottamasta pedon tai sen kuvan merkkiä otsaansa tai käteensä. Tämän merkin vastaanottaminen merkitsee sitä, että tullaan samaan ratkaisuun kuin peto on tullut ja puolletaan samoja ajatuksia suoranaudessa vastakohdassa Jumalan sanalle. Kaikista, jotka ottavat tämän merkin, Jumala sanoo: 'Hänkin on juova Jumalan vihan viiniä, joka on laimentamattomana kaadettu hänen vihansa maljaan; ja häntä vaivataan tulella ja tulikivellä pyhien enkelien edessä ja Karitsan edessä.’” Review and Herald, 13. heinäkuuta 1897.

Jeremia tunnistaa viimeisten päivien Jumalan kansan sellaiseksi, jolla on jo porton otsa. He ovat lähellä pedon merkin vastaanottamista, sillä he ovat ”jumalattomia”. Juuri lainatussa kohdassa sisar White jatkaa:

"Jos sinulle on esitetty totuuden valo, joka paljastaa neljännen käskyn sapatin ja osoittaa, ettei Jumalan sanassa ole mitään perustaa sunnuntain vietoille, ja silti yhä pidät kiinni väärästä sapatista kieltäytyen pitämästä pyhänä sapattia, jota Jumala kutsuu 'minun pyhäksi päiväksi', sinä otat pedon merkin. Milloin tämä tapahtuu? — Silloin kun tottelet määräystä, joka käskyy sinua lakkaamaan työstä sunnuntaina ja palvomaan Jumalaa, vaikka tiedät, ettei Raamatussa ole ainoatakaan sanaa, joka osoittaisi sunnuntain olevan muuta kuin tavallinen työpäivä; silloin suostut ottamaan pedon merkin ja kieltäydyt Jumalan sinetistä. Jos otamme tämän merkin otsaamme tai käteemme, tottelemattomille julistetut tuomiot tulevat osaksemme. Mutta elävän Jumalan sinetti pannaan niihin, jotka omantunnon tarkasti pitävät Herran sapatin."

”Ja Jumala näki, että ihmisen pahuus oli suuri maan päällä ja että kaikki hänen sydämensä ajatukset ja aivoitukset olivat kaiken aikaa ainoastaan pahat.... Ja maa turmeltui Jumalan edessä, ja maa tuli täyteen väkivaltaa.... Ja Jumala sanoi Nooalle: Kaiken lihan loppu on tullut minun eteeni, sillä maa on heidän tähtensä täynnä väkivaltaa; ja katso, minä hävitän heidät maan päältä.” Heidät oli hävitettävä, koska he olivat saastuttaneet maan, jonka Jumala oli luonut vanhurskaan kansan nautittavaksi.

”Niin kuin oli Nooan päivinä”, julisti Kristus, ”niin on oleva myös Ihmisen Pojan päivinä.” Ja eikö niin olekin? Jokainen, joka tarkastelee päivän sanomalehtiä, voi nähdä pitkän luettelon rikoksista — juoppoudesta, varkaudesta, ryöstöstä, kavalluksesta, murhasta. Joskus murhataan kokonaisia perheitä, jotta tuon ihmisen halu saada haltuunsa rahaa tai tavaroita, jotka eivät kuulu hänelle, voisi tulla tyydytetyksi. Maailma on todella tulossa sellaiseksi kuin se oli Nooan päivinä, sillä ihmiset avoimesti piittaamattomasti suhtautuvat Jumalan käskyihin.” Review and Herald, 13. heinäkuuta 1897.

Jeremia tunnistaa Jumalan lopunajan kansan, joka on aikeissa kumartaa aurinkoa, ja tehdessään niin hän osoittaa, että ”sadekuurot ovat jääneet tulematta, eikä kevätsadetta ole ollut; mutta sinulla oli porton otsa, et suostunut häpeämään.” Jumalan kansan ”jumalattomat” lopun aikana eivät saa kevätsadetta, eivätkä he suostu häpeämään, sillä heidän ajatuksensa ovat tulleet alinomaa pahoiksi, niin kuin Nooan historia osoittaa, ja samoin kuin Hesekielin kahdeksannen luvun toisen kauhistuksen kuvakammioissa esitetään.

Jeremia osoittaa Jumalan kansan viimeisten päivien häpeämättömät jumalattomat ”huutamaan” ”siitä” ”ajasta” lähtien ”nuoruutensa opastajalle”. Adventismin nuoruuden opastaja olivat Habakukin kaksi taulua ja niissä esitetty jalokivet. Ainoa toivo päästä irti siitä jumalattomuudesta, joka on saattamaisillaan Jumalan kansan viimeisten päivien jumalattomat iankaikkiseen kuolemaan, on huutaa sen Jumalan puoleen, joka oli opastaja alussa, joka koitti ”lopun aikana” vuonna 1798.

Ensimmäisen tai kolmannen enkelin historian kysymys on se, otatko vastaan vai etkö ota vastaan myöhäissadetta. Myöhäissade alkoi, kun kansat vihastuivat 11. syyskuuta 2001.

”Tuohon aikaan, kun pelastustyö on päättymässä, ahdistus on tuleva maan päälle, ja kansakunnat ovat vihaisia, mutta niitä pidetään kurissa, jotta ne eivät estäisi kolmannen enkelin työtä. Tuohon aikaan on tuleva ’myöhäissade’ eli virvoitus Herran kasvojen edestä antamaan voimaa kolmannen enkelin voimalliselle äänelle ja valmistamaan pyhät kestäämään aikana, jolloin ne seitsemän viimeistä vitsausta vuodatetaan.” Early Writings, 85.

”Myöhäinen sade”, joka myös samastetaan ”virvoitukseksi”, alkoi, kun kansat vihastuivat, ja tuolloin ”pelastustyö” alkoi päättyä. Ilmestyskirjan seitsemännen luvun neljä enkeliä pidättävät neljää tuulta, kunnes sadan neljäkymmenen tuhannen sinetöiminen on saatettu päätökseen, ja Hesekielin yhdeksännessä luvussa tämä työ esitetään enkeleinä, jotka panevat merkin niiden otsiin, jotka huokaavat ja valittavat Jerusalemissa tehtyjen kauhistusten tähden. Syyskuun 11. päivänä 2001 enkelit alkoivat viimeisen työn, jossa merkki pannaan sadan neljäkymmenen tuhannen otsiin.

Kolmannen enkelin työn päättävä vaihe toteutuu myöhäissateen vuodatuksen aikana, joka on myös ”virvoituksen aika”, joka on sanoma.

Joille hän sanoi: Tämä on lepo, jossa te voitte saattaa väsyneen lepäämään; ja tämä on virvoitus. Mutta he eivät tahtoneet kuulla. Jesaja 28:12.

Sanoma, jota he Jesajassa kieltäytyvät kuulemasta, on se sanoma, joka välitetään änkyttävien kielin, ja se on koetteleva sanoma, joka edustaa ”riviltä riville” -menetelmää.

Mutta Herran sana oli heille käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle; sääntö säännön päälle, sääntö säännön päälle; vähän täällä, vähän tuolla; jotta he menisivät ja kaatuisivat selälleen ja murskautuisivat ja joutuisivat paulaan ja tulisivat vangituiksi. Sentähden kuulkaa Herran sana, te pilkkaajat, jotka hallitsette tätä kansaa, joka on Jerusalemissa. Sillä te olette sanoneet: Me olemme tehneet liiton kuoleman kanssa, ja tuonelan kanssa meillä on sopimus; kun tulviva ruoska käy lävitse, ei se meihin ulotu, sillä me olemme tehneet valheesta turvamme ja kätkeytyneet petoksen alle. Jesaja 28:13–15.

Herran sana, joka on levon ja virvoituksen sanoma (jälkimmäinen sade) ja joka saattaa heidät ”menemään ja kaatumaan selälleen, murskaantumaan, joutumaan paulaan ja tulemaan vangituiksi”, annetaan ”pilkkaajille miehille, jotka hallitsevat tätä kansaa, joka on Jerusalemissa”. Jerusalem on se paikka, jossa enkelit merkitsevät ne, jotka huokaavat ja valittavat, ja vanhat miehet, jotka ovat pettäneet heille uskotun tehtävän, kaatuvat ensimmäisinä.

”Vapautuksen merkki on asetettu niiden päälle, ’jotka huokaavat ja valittavat kaikkien niiden kauhistusten tähden, joita siellä tehdään’. Nyt kuoleman enkeli lähtee liikkeelle, Hesekielin näyssä teurastusaseita kantavien miesten kuvaamana; heille annetaan käsky: ’Surmatkaa armotta vanhuksia ja nuorukaisia, neitsyitä, pikkulapsia ja vaimoja, mutta älkää lähestykö ketään, jossa on merkki; ja alkakaa minun pyhäköstänne.’ Profeetta sanoo: ’Ja he alkoivat niistä vanhimista miehistä, jotka olivat temppelin edustalla.’ Hesekiel 9:1–6. Hävitystyö alkaa niiden keskuudessa, jotka ovat tunnustautuneet kansan hengellisiksi vartijoiksi. Väärät vartijat kaatuvat ensimmäisinä. Ei ole ketään, joka säälistäisi tai säästäisi. Miehet, naiset, neidot ja pikkulapsit menehtyvät yhdessä.” Suuri taistelu, 656.

Jatkamme vuonna 1989 saapuneen tiedon lisääntymisen käsittelemistä seuraavassa artikkelissa.

“Hän, joka näkee pinnan alle, joka lukee kaikkien ihmisten sydämet, sanoo niistä, joilla on ollut suuri valo: ‘He eivät ole murheellisia eivätkä kauhistuneita moraalisen ja hengellisen tilansa tähden.’ Niin, he ovat valinneet omat tiensä, ja heidän sielunsa mielistyy heidän kauhistuksiinsa. Minäkin valitsen heidän eksytyksensä ja saatan heidän pelkonsa heidän päälleen; sillä kun minä kutsuin, ei kukaan vastannut; kun minä puhuin, he eivät kuulleet, vaan tekivät pahaa minun silmiäni edessä ja valitsivat sen, mihin minä en mielistynyt.’ ‘Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen’, koska ‘he eivät ottaneet vastaan totuuden rakkautta pelastuakseen’, ‘vaan mielistyivät vääryyteen.’ Jesaja 66:3, 4; 2. Tessalonikalaiskirje 2:11, 10, 12.”

”Taivaallinen Opettaja kysyi: ‘Mikä voimakkaampi harha voisi eksyttää mielen kuin se teeskentely, että rakennatte oikealle perustukselle ja että Jumala hyväksyy tekonne, vaikka todellisuudessa toimitatte monia asioita maailmallisen menettelytavan mukaan ja teette syntiä Jehovaa vastaan? Voi, se on suuri petos, kiehtova harhaluulo, joka valtaa mielet, kun ihmiset, jotka ovat kerran tunteneet totuuden, erehtyvät pitämään jumalisuuden muotoa sen henkenä ja voimana; kun he luulevat olevansa rikkaita ja rikastuneita eivätkä tarvitse mitään, vaikka todellisuudessa he tarvitsevat kaikkea.’” Testimonies, osa 8, 249, 250.